

Tammi

Paula Noronen & Minna Kivelä

HILLITTÖMÄN HULLUJA SATUJA

KUVITUS
Aiju Salminen

Ensimmäinen painos

Kakkakikkareen toivomusvalo on aiemmin ilmestynyt kirjassa
Pieniä tarinoita lapsille (Tammi, WSOY ja Otava, 2023),
osana Unicefin kampanjaa.

Teoksen saduista osa on muokattu Bauer Median
RadioPlayssa ja Podplayssa esitetyistä äänisaduista.

Teksti © Paula Noronen ja Minna Kivelä 2026

Kuvitus © Aiju Salminen 2026

Otsikoiden tekstaukset: Aiju Salminen

Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2026

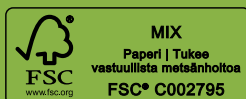
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-7775-2

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Paula Noronen & Minna Kivelä

HILLITTÖMÄN HULLUJA SATUJA

KUVITUS

Aiju Salminen

TAMMI
HELSINKI

KAKKAKIKKAREEN
TOIVOMUSVALO s. 10

HURJAT GANGSTERIKOIRAT s. 16

VUOKKO JA KEKE LÄÄKÄREINÄ s. 24

KAKKAKIKKARE s. 33
SUKELTAA VIEMÄRIIN

LOHI HANKKII ELÄMÄN s. 41

HEVOSTEN YÖLLINEN
KARKUMATKA s. 48

MAURI JA VESA s. 58
PENNINVENYTTÄJINÄ

KAKKAKIKKARE
EI JAKSA s. 67

TOTUUDEN TORVI
ISKEE JÄLLEEN s. 76

VUOKKO JA KEKE
HARHAILEVAT HOTELLISSA s. 87

KAKKAKIKKAREEN
PIKKUKIUUKKU s. 97

HYTTYSTEN VERINEN
KAVERIDRAAMA s. 104

SATUBATTLE KAKKAKIKKARE
VASTAAN SATU-MAIRE:
PRINSESSA RUUSUNEN s. 110

KAKKAKIKKAREEN TOIVOMUSVALO

Kakkakikkare istui aamupalalla kotonaan Jyväskylässä ja mätti suuhunsa outoa mössöä.

– Täti, mitä tämä on?

– Se on määmiä, Kakkakikkareen täti vastasi.

– Etkö muista, että saan määmistä ilmavaivoja, Kakkakikkare kiljaisi ja heitti lusikan lattialle.

– Voi anteeksi, rakas Kakkis. Täti ei muistanut.

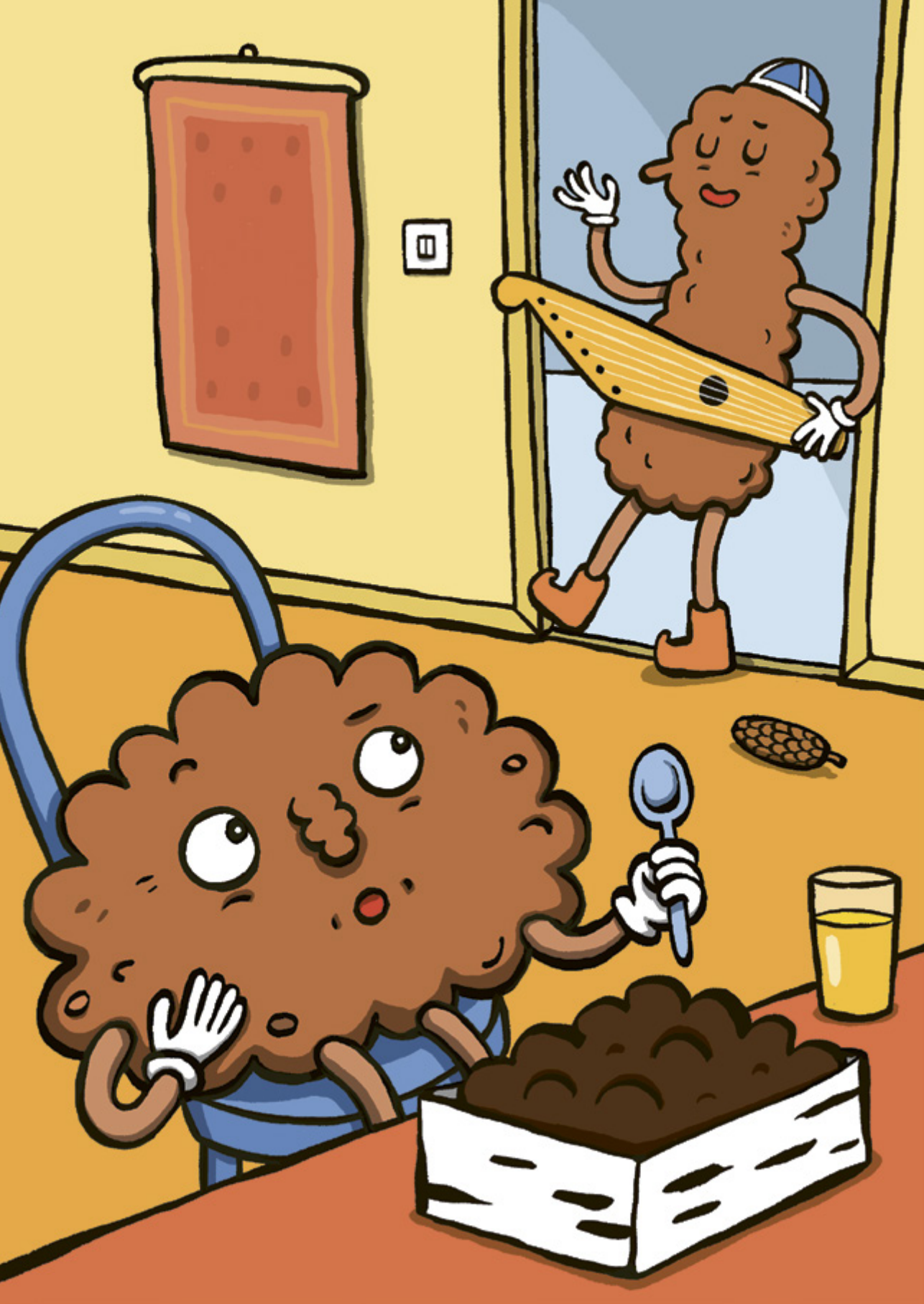
Eikä kurja aamu sen paremmaksi muuttunut.

– Siellä on hämärää. Kiinnitin reppuusi heijastinvalon, täti ilmoitti, kun Kakkakikkare oli lähdössä kouluun.

– Noloa! Ei kenelläkään ole heijastinvaloa, Kakkis huusi ja polki pientä jalkaansa lattiaan.

– Noloa tai ei, sinä laitat sen, jotta näyt liikenteessä, täti vastasi tiukasti.

Kakkakikkare kävi ihan tavallista koulua ihan tavallisten lasten kanssa. Tänäa koulussa tapahtui pahin mahdollinen. Kesken jakolaskujen harjoittelun Kakkakikkareen ilmavaivat alkoivat ja häneltä pääsi pieru. Vieressä istuva Topi haistoi sen.

- Hei kamoon, kauhea haju! Topi nyrpisteli nenäänsä.
- En se minä ollut, yritti Kakkis.
- Kuka sitten?

Kakkakikkare katsoi ympärilleen ja mietti, kenelle voisi sysätä syyn. Silloin hän katsoi reppuaan ja keksi loistavan idean:

- Tämä heijastinvalo on taikalamppu. Aina kun siitä tussahtaa haju, saa toivoa mitä vaan, Kakkis kuiskasi.
- Oikeasti? Minä toivon karkkisadetta, Topi innostui.
- Toiveesi toteutuu vielä tänään, supisi Kakkakikkare.

Kakkakikkare juoksi välitunnilla kauppaan ja osti viikkorahoillaan ison kasan irtokarkkeja. Koulupäivän päätteeksi hän jäi luokkaan ikkunalaudalle odottamaan. Kun Topi asteli koulun ovesta ulos, Kakkakikkare heitti karkit ikkunasta hänen päälleen.

– Se oli totta! Taikalamppu oli totta! Topi kiljui ja keräsi namit maasta reppuunsa.

Helpottunut Kakkakikkare köynysi ikkunalaudalta alas, ja samalla häneltä pääsi taas vahinkopaukku.

Juuri sillä hetkellä Lumi palasi luokkaan.

- Unohdin kännykkäni. Kamala haju, Kakkis, Lumi paheksui.
- En se ollut minä! Se oli tämä taikalamppu, Kakkakikkare sanoi osoittaen heijastinvaloaan.
- Häh, ihmetteli Lumi.
- Nyt kun haistoit sen, lamppu toteuttaa yhden toiveesi, Kakkakikkare selitti.

- Ai mitä vain voi toivoa?
- Joo, ihan mitä tahansa.

Kakkakikkare tuijotti pieniä varpaitaan ja toivoi, ettei Lumi huomaisi hänen huijaavan.

- Toivon, että meidän isä tulisi tänään aikaisin kotiin. Hän on aina tosi myöhään töissä, sanoi Lumi.
- Toiveesi toteutuu. Niin, missä isäsi onkaan töissä?
- Kampaano Kiehkurassa, Lumi vastasi ja keskittyi sitten kännykkäänsä.

Kakkakikkare kipitti luokasta ulos ja juoksi suoraan vessaan. Hän lukitsi oven ja soitti Kampaamo Kiehkuraan.

– Kampaamo Kiehkura, kuinka voin auttaa? miesääni vastasi.

– Putkipeikoista Pena moi. Oletko Lu... ei kun siis tuota hyvää päivää, Kakkakikkare tervehti ääntään mörentäen.

– Päivää, päivää, Lumin isä vastasi hämmentyneenä.

– Me korjaamme tänään teidän putkenne, ja tulee monen tunnin vesikatkos. Eli kampaamo pitää sulkea kello kolme, Kakkis höpötti.

– Jaa no, sitten on pakko lopettaa siihen mennessä. Kiitos kun ilmoitit.

Kakkakikkare palasi luokkaan. Lumi oli edelleen siellä uppoutuneena puhelimeensa.

– Isä soitti juuri ja kertoi, että on kotona jo kolmen jälkeen. Me voidaan kuulemma leipoa sämpylöitä, hän selitti innoissaan.

Kakkis hykerteli ilosta. Taas hän pääsi pälkähästä!

Kakkakikkare lähti helpottuneena kohti kotia. Ilmavaivainen koulupäivä oli ohi.

– Ei enää ikinä määmiä, hän mumisi itsekseen.

– Kakkis, tule meille! Repe huudahti yhtäkkiä selän takana.

Kakkakikkare säikähti niin, että häneltä pääsi taas paukku.

– Hei hyi, tyyppi haisee viemäriltä, nauroi Repe.

– En ollut minä. Se oli tämä taikalamppu! Kakkis kiljahti.

– Mitä sinä selität? Repe naurahti epäuskoisena.

– Saat esittää minkä tahansa toiveen, ja se toteutuu.

Repe mietti hetken ja sanoi:

– Haluan päästä avaruuteen.

Tästä tulisi hankalaa, Kakkakikkare mietti.

– Tuletko meille? Repe jatkoi.

– En ehdi, Kakkis vastasi ja pinkoi kotiin.

Kakkakikkare istui olohuoneessa ja mietti Repen toivetta. Jos avaruustoive ei onnistuisi, Repe kertoisi kaikille Kakkiksen pierusta.

– Miksi istut täällä niin synkkänä? täti ihmetteli tullessaan töistä kotiin.

– Kerron nyt kaiken, vaikka pidät minua ihan hölmönä, Kakkis huokaisi synkkänä.

– En varmasti pidä, täti vastasi ja istui alas.

Kakkakikkare kertoi kaiken mämmin aiheuttamista ilmavaivoista ja siitä, että hän oli väittänyt kavereilleen lampun toteuttavan toiveita.

– Älä huoli. Kyllä me yksi avaruus järjestetään, täti rohkaisi.

– Miten?

– Soita Repelle ja sano, että tulee meille kahden tunnin kuluttua.

– Oletko varma? kysyi Kakkis.

– Täysin, täti virnisti ja lähti ulos.

Täti palasi kaupasta ja tyhjensi ostoskassinsa Kakkakikkareen huoneen lattialle.

– Foliorulla, kreppipaperia, pimeässä loistavia tähtitarroja, disko-pallo ja pari vanhaa polkupyörän raatoa meidän kellarista.

– Mitä sinä teet? Kakkis ihmetteli.

– Rakennetaan sinun vaatekaapistasi raketti, täti selitti.

– Miten?

– Vuorataan se sisältä ja ulkoa foliolla. Repe menee kaappiin, ja kun hän tulee ulos, minä esitän vihreää avaruusolentoa. Pimennetään sinun huoneesi ja kiinnitetään tähtitarroja seinille. Sitten vain diskopallo pyörimään! Polkupyörät ovat avaruusromua, täti selitti.

– Ei mene läpi, huokaisi Kakkakikkare surullisena.

– Aina on toivoa, täti hymyili itsevarmana.

Kakkakikkare ei uskonut tädin suunnitelmaan, mutta hän ei keksinyt muutakaan vaihtoehtoa. He askartelivat raketin yhdessä ja naamioivat tädin.

Repe tuli sovittuna aikana.

– Mitä mielessä? Repe kysyi purkkaa mässäyttäen.

– Mene tuonne kaappiin, niin yllätyt, Kakkakikkare kehotti.

– Okei.

Kakkis sulki kaapin oven, ja täti alkoi soittaa avaruusääniä netistä. He heiluttivat kaappia yhdessä puolelta toiselle. Hetken

kuluttua hämmentyneen oloinen Repe astui ”raketista” pimeään huoneeseen.

– Hoi, Maan asukas, täti tervehti vihreässä kreppipaperiasussaan.
– Moi, öh, helou, jospa minä menen nyt takaisin, Repe ähkäisi ja syöksyi pelästyneenä kaappiin.

Kakkakikkare sytytti valot ja täti riisui asunsa.

– Millaista oli avaruudessa, Repe? Kakkis kysyi avatessaan kaapin oven.

– Ihan siistiä, vastasi Repe hieman järkyttyneen oloisena.

– Ei pelottanut?

– Ei yhtään, Repe nielaisi. – No, nähdään huomenna koulussa.

Moikka!

Kakkakikkareta ja tätiä nauratti, mutta he eivät paljastaneet Repelle mitään.

– Olin ihan varma, ettei se onnistuisi, Kakkakikkare hymyili tyytyväisenä.

– Koskaan ei pidä menettää toivoaan, täti muistutti.

– Oli aika kivaa toteuttaa kavereiden toiveita.

– Niin, sinusta tuli toiveiden toteuttaja ja siitä tulee usein itselle hyvä mieli, täti vastasi.

– Olet oikeassa. Minullakin olisi yksi toive, Kakkakikkare ilmoitti.

– Mikäs se on?

– Toivon, ettei minun tarvitse enää koskaan syödä määmiä.

HURJAT GANGSTERI- KOIRAT

Lasse Labradorinnoutaja oli maailman kiltein koira, joka tassut-
teli aina rauhallisesti, nuoli kasvoja ja rakasti kaikkia. Lasse oli
asunut koko ikänsä Salossa, mutta nyt hän muutti emäntänsä
Sannan kanssa Helsinkiin.

– Katsos Lasse, tässä on meidän uusi koti, eikö olekin hieno? Sanna
ihasteli.

Labradorinnoutajahan ei puhu ihmiselle, joten tässä ovat Lassen
ajatukset:

*Voi saakeli joo, on hieno. Pitää katsoa kaikki paikat, mikä huone
tämä on, entäs tämä. Tähän merkkauk.*

– Lasse, et voi pissata sisälle! Hei! Sanna komensi.

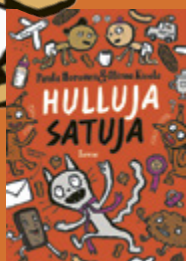
*Aa joo, ei merkkauk. Parveke, sinne, takaisin, hyppy sohvalle. Onko
pöydällä syötävää? Ahaa, ei ole, jaha. Ja matolle pötköksi näin ja nyt
minua väsyttää, krooh, nyt kutittaa kuonoa, Lasse ajatteli.*

Lukijat eivät saa tarpeekseen *Hulluista saduista!*

Tällä kertaa vauvat Keke ja Vuokko hulinoivat terveyskeskuksessa ja hotellissa. Kakkakikkare taas seikkailee viemäreiden syövereissä, mutta kaipaa välillä rauhaa ja hiljaisuutta. Tutustumme gangsterikoirien pahamaineiseen jengiin ja hyttysille kehittyy kaveridraama, kun pitäisi päättää kenestä imetään verta saunan jälkeen. Lopuksi Satu-Maire ja Kakkakikkare mittelöivät sadunkerronnassa. Kumpi mahtaa voittaa?

Sarjan kuudennessa osassa meno on hillittömän hauskaa!

Kannen kuvat: Aiju Salminen

www.tammi.fi

L84.2

ISBN 978-952-04-7775-2

